

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce L.E., bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Marií Vítkovou, advokátkou se sídlem Pátova 394/4, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2016, č. j. OD 1044/16-2/67.1/16302/St,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 11. 2016, č. j. OD 1044/16-2/67.1/16302/St, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Předmětem soudního přezkumu je shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor, správního odboru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2016, č. j. MUNO 42903/2016.

Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. v obci ■■■ na silnici I. třídy č. 9 (u parkoviště u restaurace ■■■) při řízení vozidla ■■■ RZ ■■■ ve směru na ■■■ překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h a více, když mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 76 km/h (po odečtení odchylky měření rychlost 73 km/h) v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 23 km/h, a tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 11

odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 600 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě oznámení o přestupku sepsaného Policií České republiky jednak na místě silniční kontroly, jednak adresovaného správnímu orgánu I. stupně (doplněného úředním záznamem průběhu měření rychlosti a silniční kontroly žalobcova vozidla), záznamu o přestupku s fotografií žalobcova vozidla o naměřené rychlosti silničním laserovým radarem MicroDigiCam LTI 76 km/h, osvědčení policisty Davida Jiskry o proškolení k obsluze laserového měřiče, dále na podkladě ověřovacího listu předmětného laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, fotodokumentace žalobcova vozidla, včetně registrační značky a podoby žalobce, výpisu z evidenční karty žalobce.

Přestupek žalobce byl projednán při ústním jednání, při němž byli jako svědci vyslechnuti policisté ■■■ a ■■■, kteří prováděli měření rychlosti a silniční kontrolu. Žalobce se k věci vyjádřil až po provedení těchto svědeckých výpovědí, uvedl, že přestupek nemohl spáchat, neboť v místě, kterým projížděl, nebyla na počátku obce Svor dopravní značka označující její počátek. V dalším průběhu řízení správní orgán I. stupně k návrhu žalobce vyslechl svědkyni ■■■, která rovněž zakreslila místo, kde chyběla dopravní značka i místo silniční kontroly do mapového podkladu, který je součástí spisového materiálu. Dokazování správní orgán I. stupně dále doplnil o osvědčení policisty J. Z. o proškolení k obsluze rychloměru, o žalobcem předložené fotografie značení na počátku obce Svor a sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR ohledně dopravního značení.

Správní orgán I. stupně vyhodnotil provedené důkazy tak, že žalobce naplnil svým jednáním znaky uvedeného přestupku, proto jej rozhodnutím ze dne 6. 9. 2016 shledal vinným a uložil mu pokutu ve výši 2 600 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobcovu vozidlu byla uvedeného dne naměřena rychlost přes 70 km/h v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Podle správního orgánu I. stupně výpověď svědkyně ■■■ potvrzuje žalobcovo tvrzení, že v daný den nebyl označen počátek obce Svor směrem od Nového Boru dopravní značkou počátku obce, přičemž její tvrzení nebylo sdělením Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 16. 5. 2016 vyvráceno. Správní orgán I. stupně zároveň odmítl žalobcem předložené fotografie místa s tím, že na nich chybí datum a čas pořízení a že po jejich porovnání s fotografiemi pořízenými policií v době, kdy mělo k přestupku dojít, je nepravděpodobné, aby byly žalobcem pořízeny bezprostředně poté, co byl hlídkou policie kontrolován. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 183/2012-50 správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce projel celou obcí Svor, její zastavěnou oblastí, rychlost vozidla byla měřena až na výjezdu z obce, a tedy bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce či nikoli, byl povinen jet v obci maximální povolenou rychlostí 50 km/h. S ohledem na uvedené považoval správní orgán I. stupně provedení dalších svědeckých výpovědí za nadbytečné, protože měly potvrdit pouze to, že v inkriminovaný den nebyla ve směru od České Lípy obec ■■■ označena příslušnou dopravní značkou. Při stanovení druhu a výše sankce správní orgán I. stupně vycházel ze závažnosti a nebezpečnosti jednání žalobce, přitom přihlédl k tomu, že přestupek byl spáchán z nedbalosti a podle výpisu z registru řidičů nebyl ojedinělým protiprávním jednáním v řídičské praxi žalobce, neboť žalobce se v minulosti překročení nejvyšší dovolené rychlosti

již dopustil. Správní orgán I. stupně proto navýšil pokutu nad dolní hranici její zákonné výše o 100 Kč.

Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2016 žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil, proč ani v případě, že dopravní značka označující začátek obce na místě chybí, nelze přijmout závěr, že se v obci nemusí dodržovat nejvyšší dovolená rychlost stanovená zákonem o silničním provozu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 183/2012 ze dne 20. 3. 2013 řešil podle žalovaného obdobný případ. Žalovaný konstatoval, že žalobce projel zastavěnou částí obce a měření rychlosti probíhalo až na výjezdu z obce Svor, proto si jako osoba s právním vzděláním musel být vědom toho, že se na území obce v okrese svého bydliště musí pohybovat nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Že žalobce projížděl zastavěným územím obce, vyplývá z pořízené fotodokumentace, záznamu o přestupku i z fotodokumentace doložené do spisu žalobcem. Žalovaný doplnil, že z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v roce 2012 i v roce 2013, tedy jedná se o osobu, která má sklony k překračování nejvyšší dovolené rychlosti, a z tohoto důvodu byla při přihlédnutí k osobě pachatele pokuta uložena těsně nad spodní hranici stanoveného rozmezí. Způsob, jakým se žalobce vyjádřil na místě přestupku, mu nebyl podle názoru žalovaného kladen k tíži. K námitce žalobce, že fotodokumentace zadní části vozidla a podoby žalobce jsou nepoužitelné, neboť byly pořízeny soukromým nehomologovaným mobilním telefonním přístrojem, žalovaný uvedl, že podle § 62 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je policie oprávněna pořizovat obrazové záznamy o průběhu úkonu. Žalovaný dovodil, že i fotografie pořízená soukromým telefonem je způsobilým důkazním prostředkem a při jejím pořízení nedošlo k zásahu do soukromí žalobce. Nadto skutečnost, s kým policie jednala na místě kontroly, byla v řízení prokázána i dalšími důkazními prostředky. Žalovaný se nato vyjadřoval k namítané absenci podpisu na osvědčení policisty J. Z. o absolvování školení operátora laserového měřiče. Uvedl, že § 79a zákona o silničním provozu opravňuje policii k měření rychlosti vozidel bez stanovení dalších požadavků na proškolení policistů. Obdobně se k věci vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 7 As 18/2011. Žalovaný proto neměl pochybnosti o zákonném způsobu měření.

II. Žaloba

Ve včas podané žalobě žalobce nejprve podrobně rekapituloval průběh správního řízení, včetně obsahu odvolacích námitek.

Nato namítal, že hodnocení žalovaného ohledně důkazů provedených správním orgánem I. stupně je nesprávné, stejně jako učiněný právní závěr. Žalobce nesouhlasil s důvody, pro které byly výsledky svědků ■■■, ■■■ a ■■■ hodnoceny jako nadbytečné. Správní orgán nemůže vědět a předvídat, co by svědecké výpovědi přinesly, zejména pak svědecká výpověď ■■■, který pořídil fotografie, které správní orgán I. stupně vyhodnotil jako bez data a času pořízení, přičemž svědecká výpověď by tyto údaje objasnila. Žalobce uvedl, že neprovedení důkazů bylo na újmu jeho práv a v rozporu čl. 36 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, neboť byla porušena dobrá pověst žalobce.

Podle žalobce nebylo rozhodné, že má právní vzdělání a měření rychlosti probíhalo na výjezdu z obce Svor. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že se nejednalo o shodný případ jako

v rozsudku řešeném Nejvyšším správním soudem ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. 1 As 183/2012, neboť každá věc musí být posouzena individuálně, včetně prováděného dokazování. Žalobce uvedl, že nebylo konkretizováno, co je míněno pojmem zastavěné území obce a z čeho mu mělo být zřejmé, že se nachází v obci, když ze směru od Nového Boru směr Varnsdorf nebyla obec označena. Z žádného důkazu nevyplývalo, že si ve směru jízdy všiml při vjíždění do obce chybějící dopravní značky. Vůbec nevěděl, že zde značka chybí, nevěděl, že do obce vjíždí. Ani následné zastavení vozidla u restaurace toto nedokazuje. Podle žalobce mu žádný právní předpis neukládá předvídat, zda se nachází v zastavěném území obce nebo v obci za situace, kdy nebyla splněna zákonem stanovená povinnost pro označení obce dopravní značkou. Takový požadavek je podle žalobce v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť každý může činit vše, co není zákonem zakázáno, a nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Žalobce dodal, že ze spisu nevyplývá, že je osobou s právním vzděláním, a proto by mu mělo být zřejmé, že se pohybuje v obci s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h. Žalovaný ho znevýhodnil a porušil tak čl. 1 Listiny základních práv a svobod.

Popsaným postupem správních orgánů došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správními orgány a takový postup měl za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný se s jeho odvolacími námitkami nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného.

S ohledem na to, že žalobce v žalobě uvedl shodné argumenty jako v odvolání, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobce vypořádal. Žalovaný dodal, že skutečnost, že žalobce je osobou s právním vzděláním, ví ze své úřední činnosti, kdy žalobce vystupuje jako advokát v různých řízeních vedených žalovaným. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ovládáno, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Při něm oba účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně nadto namítal, že mu napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno, neboť má datovou schránku. Soudu navrhoval, aby za tím účelem provedl dokazování lustrací datových schránek. K dotazu soudu upřesnil, že má datovou schránku jako podnikající fyzická osoba – advokát. Žalovaný k této námitce uvedl, že byla uplatněna opožděně, měl za to, že jeho rozhodnutí bylo řádně opatřeno doložkou právní moci. Žalobce v průběhu ústního jednání uplatnil návrh na provedení výslechů svědků, které

navrhoval vyslechnout již v průběhu přestupkového řízení. Tomuto návrhu soud nevyhověl, neboť měl za to, že skutkový stav byl ve správním řízení zjištěn dostatečně, jak ještě rozvede.

Žalobní námitku nesprávného doručování napadeného rozhodnutí žalobce uplatnil po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žalobních bodů dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s. Protože je však otázka řádného doručení napadeného rozhodnutí podstatná z hlediska podmínek řízení a běhu lhůty k podání žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s., považuje soud nutné uvést, že napadené rozhodnutí se beze všech pochybností dostalo do sféry žalobce, který se mu bránil žalobou a žalobními body reagoval na jeho obsah (dle údajů na doručence k rozhodnutí byla doručovaná písemnost vhozena do schránky žalobce). Doručoval-li žalovaný své rozhodnutí žalobci na jeho adresu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nikoli do datové schránky, postupoval v souladu s § 19 odst. 1, odst. 2 a § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Při doručování fyzické osobě totiž musí správní orgán rozlišovat, zda fyzické osobě doručuje písemnost v souvislosti s jejím podnikáním či nikoliv. Pokud má podnikající fyzická osoba datovou schránku zřízenou pouze podle § 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, lze do ní doručovat jen písemnosti v souvislosti s jejím podnikáním. Jestliže vystupoval žalobce v přestupkovém řízení jako účastník – obviněný a neměl zřízenou též datovou schránku jako fyzická osoba ve smyslu § 3 zákona č. 300/2008 Sb., postupoval žalovaný v souladu se zákonem, pokud žalobci doručoval rozhodnutí na jeho adresu prostřednictvím provozovatel poštovních služeb, nikoliv do datové schránky, kterou má žalobce jako advokát. Podmínky doručení napadeného rozhodnutí fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu byly splněny.

Soud se musel především vypořádat s námitkou, že žalovaný nereflektoval odvolací námitky. Jestliže z odůvodnění správního rozhodnutí odvolacího orgánu nevyplývá, proč správní orgán považuje odvolací námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí s výjimkou, kdy se jedná jen o dílčí nedostatky odůvodnění, považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soud je zruší i z úřední povinnosti.

V souzeném případě soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí lze seznat, jak bylo žalovaným ve věci rozhodnuto, výrok je určitý a koresponduje mu odůvodnění rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, jaké skutkové okolnosti vzal žalovaný za prokázané a na základě jakých podkladů, jakými úvahami se přitom řídil a jak celou věc právně posoudil. Soud nesouhlasí s obecnou námitkou žalobce, že by žalovaný na důvody odvolání nereagoval. Naopak žalovaný se jimi postupně zabýval. Vyjadřoval se jak k hodnocení provedených důkazů správním orgánem I. stupně, tak k zajištěnému skutkovému stavu, reagoval na výtku, že se žalobce k přestupku vyjádřil a zda byla tato skutečnost nějakým způsobem hodnocena. Upřesnil, kdy se podle výpisu z karty řidiče žalobce dopustil předchozích přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti a jak bylo toto zjištění promítnuto v prvostupňovém rozhodnutí při stanovení konkrétní výše pokuty. Rovněž se žalovaný věnoval důvodům, pro které bylo na místě aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 183/2012. A vypořádal také odvolací námitky týkající se pořízení fotodokumentace soukromým telefonickým přístrojem jedním z policistů, i námitky ve vztahu k osvědčení policisty Z. o proškolení k obsluze laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, které žalobce uplatil v doplnění svého odvolání.

Před dalším vypořádáním žalobcových námitek považuje soud za potřebné zdůraznit, že za řádné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považoval pouze ty, ze kterých vyplývalo, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí žalovaného za rozporné se zákonem. Nikoli pouhý přepis odvolání a jeho doplnění v rámci úvodního popisu průběhu přestupkového řízení, v němž žalobce ani nezohlednil, že na odvolací námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval a jakým způsobem.

K žalobním námitkám vůči postupu žalovaného, které směřovaly do dokazování a odmítnutí žalobcových návrhů na doplnění dokazování (konkrétně svědeckých výpovědí ■■■, ■■■ a ■■■), soud v obecné rovině uvádí, že v řízení o přestupcích jsou správní orgány zásadně vázány zásadou materiální pravdy (§ 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Af 126/2011 - 68), a provedené důkazy hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Je věcí správního orgánu, jaké podklady pro rozhodnutí obstará, v tomto směru není návrhy účastníka řízení vázán (§ 50 odst. 2 a odst. 3, § 52 správního řádu). Pokud však správní orgán odmítne provést některý důkaz, který na podporu svých tvrzení předloží nebo označí účastník řízení, je povinen svůj myšlenkový postup zdůvodnit tak, aby bylo zřejmé, že se nejedná z jeho strany o libovůli.

V posuzované věci správní orgán I. stupně zcela dostatečně vysvětlil, že další svědky, jejichž svědecké výpovědi žalobce navrhoval provést, je za zjištěného stavu věci nadbytečné vyslýchat. Správní orgán I. stupně vzal již na základě svědecké výpovědi svědkyně ■■■, jejíž svědeckou výpověď nevyvrátilo ani sdělení Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 16. 5. 2016, za prokázané, že ve směru od Nového Boru nebyl před začátkem obce Svor příslušnou dopravní značkou její začátek označen. Své rozhodnutí o tom, že žalobce přesto naplnil znaky uvedeného přestupku překročení maximální povolené rychlosti v obci, poté založil na výkladu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zastávaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 1 As 183/2012, tj. na tom, že chybějící dopravní označení obce ■■■ na jejím počátku není rozhodné, což při vypořádání shodné odvolací námítky zohlednil i žalovaný. Za tohoto stavu tedy neprovedení dalších svědeckých výpovědí nepřestavuje pochybení při zjišťování skutečného stavu věci, neboť svědecké výpovědi žalobce navrhoval za účelem prokázání toho, že v inkriminovanou dobu, kdy se měl přestupkového jednání dopustit, nebyla před obcí Svor umístěna dopravní značka upozorňující na začátek obce. Proto ani soud nepřistoupil k doplnění dokazování svědeckými výpověďmi těchto osob.

Ani vyhodnocení žalobcem předložených fotografií místa, kde chyběla ona dopravní značka, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně, se kterým se žalovaný ztotožnil, nelogické či odporující jejich obsahu. Fotografie světelnými podmínkami neodpovídají denní době, kdy měly být dle tvrzení žalobce (těsně po spáchání přestupku, kterého se žalobce dopustil v ■■■ hodin) pořízeny. Především pak na nich vyfocené množství sněhu neodpovídá sněhovým podmínkám, jak byly zachyceny ať již na fotografii – záznamu přestupku či fotografii žalobce u jeho vozidla. Tyto skutečnosti však jdou v podstatě nad rámec potřebných

zjištění, neboť správní orgány svá rozhodnutí založily na úvaze, že ani chybějící označení začátku obce nemůže být důvodem, pro který by žalobce v daném místě nebyl povinen respektovat nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h. Ani z tohoto pohledu tedy nemohla svědecká výpověď ■■■ přinést do věci nové skutkově podstatné okolnosti.

Další žalobní námitka ve své podstatě představuje polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2012, č. j. 1 As 183/2012 - 50, který byl publikován ve Sb. NSS pod č. 2855/2013. Uvedený rozsudek se zabýval výkladem povinnosti dodržovat zákonem stanovenou rychlost v obci 50 km/h podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a Nejvyšší správní soud v něm dospěl k závěru, že přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V podrobnostech si soud dovolí na označený rozsudek, jehož klíčovou pasáž citoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, odkázat.

Soud ve shodě se správními orgány nepřijal žalobcovu obranu, že nebyla-li pozemní komunikace, po níž do obce ■■■ přijel, osazena dopravní značkou označující počátek obce, neukládá mu žádný právní předpis předvídat, že se nachází v zastavěném území obce, a nemusí proto jet stanovenou rychlostí 50 km/h, a že nebylo zřejmé, z čeho měl začátek obce předvídat. Jak dokládají záznam přestupku, fotografie předložené žalobcem a mapový podklad, v němž svědkyně ■■■ vyznačila místo, kde měla dopravní značka chybět, a místo, kde viděla žalobce s hlídkou policie věc řešit, rychlost žalobcova vozidla byla naměřena při výjezdu z obce ■■■ směrem od Rumburku na Novou Huť, poté co žalobce vozidlem projížděl po silnici č. 9 zastavěným územím obce – míjel zástavbu v obci, autobusovou zastávku, projížděl přes přechod pro chodce, muselo mu být tedy zřejmé, že se nachází v obci, kde smí jet maximální povolenou rychlostí v obci 50 km/h. Rovněž oba policisté vypověděli, že rychlost žalobcova vozidla byla naměřena při výjezdu z obce ■■■. Skutečnosti, ze kterých muselo být žalobci zřejmé, že projížděl zastavěným územím obce, byly dostatečně popsány již v prvostupňovém rozhodnutí, žalobce je konkrétně nerozporoval.

A pokud v této souvislosti žalovaný upozornil na žalobcovo právní vzdělání, nijak podle názoru soudu žalobce v jeho právech v rozporu s čl. 1 Listiny základních práv a svobod nediskriminoval, neboť jen upozornil na to, že žalobce si tím spíše jako právník musí být vědom toho, že pohybuje-li se v obci v jejím zastavěném území, musí dodržovat nejvyšší zákonem povolenou rychlost v obci 50 km/h.

K dílčí výtce, že ze spisového materiálu neplyne, že by byl žalobce osobou s právním vzděláním, soud uvádí, že žalovaný tuto skutečnost znal ze své úřední činnosti. Lze doplnit, že i svědkyně R. H. o žalobci hovořila jako o „panu doktoru X“ a vypověděla, že jej zná jako advokáta. Ani tato námitka není důvodná.

Soud tedy uzavírá tím, že v postupu správních orgánů neshledal vady, které by měly za následek porušení žalobcova práva na spravedlivý proces a způsobily nezákonnost napadených rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

Žalobu na základě shora přijatých závěrů soud jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. června 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně